

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, fru Marianne Jelved og andre, som har været så venlige at rette spørgsmål til mig i dag, vil have glæde af at læse manuskriptet til min tale igennem, når det drejer sig om de 10 punkter, jeg sluttede af med.

Faktisk er der, når det handler om indkomstpoltik, pensionsreformer og en række andre spørgsmål, ikke tale om øgede offentlige udgifter, men tværtimod om noget, der hjælper på den samfundsøkonomiske balance. Det er ting, som regeringen også burde gøre sig til talsmand for, først og fremmest på pensionsområdet, men som alle og enhver jo ved at ideologisk uenighed mellem regeringspartierne forhindrer dem i at melde klart ud om.

Det eneste punkt, hvor jeg indrømmer, at der er merudgifter – det var også det, fru Marianne Jelved og andre havde haft fat i – er på uddannelsesområdet. Der er der merudgifter. Det er klart, at hvis det er arbejdsløse, der går i gang med en uddannelse, er der ikke merudgifter til deres underhold, men der er merudgifter til lokaler, lærere osv. Noget af det kan klares ved at bruge, som vi har foreslået det, eksisterende skoler, institutioner og lærerkræfter, men der skal også flere penge til.

Og dér har Socialdemokratiet i modsætning til den nuværende regering, som jo har nogle af de samme mål, anvist, hvor pengene skal komme fra, nemlig fra os, der er i arbejde. Vi har sagt, at vi er parat til, indtil dette problem er løst, at investere 1 pct., altså én øre ud af hver krone, vi tjener, på det område. Vi tror ikke, det giver skattestigninger, vi tror, det er en fornuftig investering i fremtiden, som vil finansiere sig selv.

Men vi har faktisk, fru Marianne Jelved – i modsætning til regeringspartierne – åbent sagt, hvor pengene skal komme fra, og taget – undskyld udtrykket – skraldet i offentligheden, hvor regeringspartimedlemmer og borgerlige lederskribenter har skældt os ud, fordi vi har sagt, hvor pengene skulle komme fra. Derfor kan jeg, uanset at jeg føler mig i et venligt hjørne i dag, ikke anerkende ét eneste ord af det, som hr. Ivar Hansen og fru Marianne Jelved bebrejdede Socialdemokratiet på dette felt.

Og så må jeg endelig sige til hr. Kofod-Svendsen, at jeg mener, at mit svar var udtømmende. Vi er indstillet på at forhandle forenk-

linger. Vi er indstillet på at forhandle en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Det giver besparelser på dagpengeområdet. Men vi er ikke indstillet på at gå med til noget, der forringer vilkårene for de 270.000 mennesker, der uden egen skyld ikke har arbejde i Danmark.

(Kort bemærkning).

Ivar Hansen (V):

Det er stadig væk sådan, og heri er der i og for sig intet nyt, at Socialdemokratiet opfatter situationen sådan, at enhver ny offentlig udgift er at betragte som en politisk sejr, og enhver offentlig besparelse er at betragte som et politisk nederlag.

Det ved vi for så vidt godt, hr. Svend Auken, hvorfor så ikke sige det ligeud i stedet for denne tågede udenomssnak fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg ville bare så gerne opfordre til, at man prøvede at pille klicheerne ud af den debat om den offentlige sektor – i og for sig fra begge sider. Jeg er ikke enig med hr. Svend Auken i, at man bare kan lade den offentlige sektor ligge og ikke diskutere, om man på nogle områder kan undvære medarbejdere på grund af rationalisering og bedre arbejdsgange osv. Naturligvis må man det, vel vidende at der på andre områder er behov for mere personale.

Og vil man have det mere personale, må man holde låg på æsken, og så må man naturligvis være parat til også at sige farvel til medarbejdere, hvor der kan undværes medarbejdere. Altså er det noget, vi hele tiden må arbejde med. Centrum-Demokraterne har stemt for adskillige finanslove gennem årene, hvor der var begrænsninger af antallet i hvert fald af statsansatte.

Men det, jeg bare ville fremhæve med denne korte bemærkning, var, som en erhvervsleder sagde det i morges i Radioavisen: Hvad er filosofien i, at man sender yderligere mennesker ud af den offentlige sektor, bare fordi man har et slagsord om, at nu skal der skæres ned med 40.000, 60.000 eller 100.000 mennesker over nogle år?

Vi ved da godt, hvem det er, der bliver sendt ud. Vi ved godt, at erhvervslivet på den ene side set kan hente dygtige skattefolk. Det er en for-